

Таким чином, кейс-метод у поєднанні з менторським підходом та інноваційними технологіями є ключовим інструментом модернізації юридичної освіти в Україні. Цей метод забезпечує формування не лише професійних знань і навичок, але й критичного мислення, етичних цінностей та готовності до постійного професійного розвитку, що є необхідними характеристиками сучасного правника в умовах динамічних змін правової системи та суспільства.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Титова О.В. Кейс-метод як технологія формування професійних компетенцій студентів-юристів. *Юридична освіта у сучасному вимірі*. 2017. С.49-51. URL: <https://jyuosv.donnu.edu.ua/article/view/3817/3850>
2. Нітченко А. Інноваційні методи навчання в системі вищої юридичної освіти. *Актуальні проблеми юридичної науки та практики*. 2023. № 1 (7). С. 49-53. URL: <http://aplsps.stu.cn.ua/article/view/277543>
3. Мирошніченко В.О. Кейс-метод у процесі фахової підготовки майбутніх юристів. *Наука III тисячоліття: пошуки, проблеми, перспективи розвитку: матеріали VI Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції* (20-21 квітня 2023 року): збірник тез. Бердянськ – Запоріжжя: РМУ БДПУ, 2023. 385 с. С.173-176.

**Новицька Н. Б., д.ю.н., професор,
професор кафедри цивільного права та процесу,
Державний податковий університет,
м. Ірпінь**

ІНФОРМАЦІЙНА КУЛЬТУРА ЯК ОСНОВА АКАДЕМІЧНОЇ ДОБРОЧЕСНОСТІ

В сучасному інформаційному суспільстві основною цінністю є інформація та знання. Цифрові технології в інформаційному суспільстві є головним інструментом для її створення, обробки, поширення та доступу, рушійною силою економічних і соціальних трансформацій та невід’ємним чинником, що визначає якість життя, конкурентоспроможність держав і можливості особистісного розвитку. Освітнє середовище, на яке впливають цифрові технології дуже швидко розвивається і трансформується. Етичне ставлення до навчання та усвідомлене використання знань стають основою для здобуття глибокої, змістовної освіти, що виходить за межі формальності. Здобувач вищої освіти є активним учасником цього процесу.

Відкритий доступ до інформації не гарантує її якості чи правдивості, тому здобувачам освіти необхідно формувати навички критичного мислення, самостійного аналізу джерел та усвідомленого використання знань. Сучасна освіта дедалі більше орієнтується на розвиток здатності діяти свідомо в інформаційному середовищі, а не просто накопичувати факти. Саме тут на перший план виходить інформаційна культура.

Сьогодні є всі підстави говорити про формування нової інформаційної культури, яка повинна стати елементом загальної культури конкретної людини та людства в цілому.

У зв’язку з цим інформаційну культуру в нових формах її передачі можна розуміти, як систему з наступних базових компонентів: – загальна культура правил організації подання інформації; – культура правил сприймання та користування інформацією; – культура використання комп’ютерної техніки; – культура правил суспільних відносин щодо використання інформаційних технологій, в тому числі мережі Інтернет; – культура суспільних правовідносин з використанням нових інформаційних технологій [1].

Розвиток інформаційної культури особистості в умовах цифрової ери взаємодіє з академічною доброчесністю. Аналізуючи ці аспекти, можна побачити, як вміння працювати з інформацією в цифровому середовищі впливає на формування наукової порядності [2].

Низький рівень сформованості інформаційної культури та елементарних умінь роботи з даними у студентському середовищі спричиняє регулярні порушення принципів академічної

добročесності, зокрема прояви плагіату. Така ситуація становить ризик для утвердження в суспільстві норм, що толерують інтелектуальну недобročесність і підривають цінність самостійної освітньої діяльності.

У цьому контексті академічна добročесність постає не як формальна вимога, а як ключовий елемент професійної культури. Вона є показником готовності здобувача освіти до реальних викликів, а не лише до складання іспитів чи написання робіт. Усвідомлення цінності власної інтелектуальної праці, повага до авторства та здатність протистояти спокусам недобročесної поведінки – це ті компетентності, які мають бути закладені в основи навчального процесу. Інформаційна культура у поєднанні з академічною добročесністю формує стійкий імунітет до плагіату, маніпуляцій та поверхневого споживання контенту, забезпечуючи, що освітні здобутки є результатом власної наполегливої роботи та глибокого осмислення.

Зважаючи на вищевикладене варто звернути увагу на роль та місце у зазначених процесах викладача. Його завдання – не лише передавати знання, а й формувати в студентів здатність до етичного мислення, критичного аналізу та відповідального використання інформації. Його приклад, відкритість до діалогу та принциповість у дотриманні академічних норм сприяють формуванню атмосфери довіри, поваги та самостійності в освітньому середовищі.

Інформаційна культура охоплює не лише технічні навички роботи з інформацією, а й глибокі етичні засади, критичне осмислення даних та здатність до відповідального використання знань. В умовах інформаційного перенасичення особливо важливо навчити здобувачів освіти розпізнавати достовірні джерела, аналізувати зміст, уникати маніпуляцій і дотримуватися академічної добročесності як основи професійної етики. Особистий приклад викладача, його відкритість до дискусій, уважність до джерел та принциповість у дотриманні академічних норм – усе це формує культуру довіри, відповідальності та поваги до інтелектуальної праці, яка є основою сталого освітнього розвитку.

Отже, як слушно, зазначають Горбань Ю.І. та Олійник О.М., інформаційна культура є фундаментом академічної добročесності. Її розвиток – стратегічне завдання сучасної правничої освіти, що забезпечує не лише якість знань, а й формує етичну позицію майбутнього правника[2].

У добу цифрових технологій, коли доступ до інформації став визначальним чинником розвитку, особливого значення набуває здатність людини не просто користуватися даними, а діяти свідомо, етично та самостійно в інформаційному середовищі. Саме тому важливо не розглядати інформаційну культуру та академічну добročесність як окремі явища – вони взаємопов'язані та взаємозалежні, формуючи основу для якісного навчання й професійного становлення. Через розвиток інформаційної культури як складової загального світогляду особистості створюється освітнє середовище, здатне протистояти недобročесним практикам – таким як плагіат чи маніпуляція контентом – і натомість підтримувати глибоке осмислення, творчий підхід та професійну відповідальність.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Новицька Н.Б., Новицький А.М., Приймаченко Д.В. Інформаційна культура як складова формування державної політики у сфері фахової передвищої освіти. *Вісник УжНУ*. Серія: Право. Випуск 75. Том 1. 2023. С. 255-259. URL: <http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/view/275691/270685>

2. Горбань Ю. І., Олійник О. М. Інформаційна культура особистості в цифрову епоху: до питання академічної добročесності. *Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв* : наук. журнал. 2024. № 1. С. 63-70. URL: https://elib.nakkkim.edu.ua/bitstream/handle/123456789/5408/Visnyk_2024_1_DOI-63-70.pdf?sequence=1&isAllowed=y